

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudců JUDr. Jana Ryby a Mgr. Ivety Postulkové ve věci

žalobce: **Ing. L. M.**, narozený dne XXX
bytem XXX

proti
žalované: **Kancelář prezidenta republiky**
sídlem Pražský hrad, 119 08 Praha 1,
zast. advokátem JUDr. Markem Nespalou,
sídlem Vyšehradská 21, 128 00 Praha 2,

o žalobě proti rozhodnutí vedoucího Kanceláře prezidenta republiky ze dne 25. 7. 2018, č. j. KPR 2969/2018,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se svou žalobou u Městského soudu v Praze domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí vydaného vedoucím Kanceláře prezidenta republiky, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí žalované ze dne 12. 6. 2018, č. j. KPR 2969/2018 (dále

jen „prvostupňové rozhodnutí“), jímž byla odmítnuta žádost žalobce o poskytnutí informace ze dne 20. 4. 2018.

2. Žalobce považuje obě rozhodnutí za nezákonná a nepřezkoumatelná, neboť žalovaná odmítla žalobci podat jakékoliv (byť anonymizované) informace o platech a odměnách pěti vrcholných úředníků. Poskytnutí informací v anonymizované podobě nemohlo nijak narušit soukromí dotčených osob a žádosti žalobce tak mohlo být vyhověno.
3. Žalobce namítá nepřezkoumatelnost rozhodnutí, neboť prvostupňové rozhodnutí nijak neporovnává dvě ústavní práva – právo na informace a právo na ochranu soukromí – ale výhradně se zcela účelově zaměřuje na hledání důvodů pro zamítnutí žádosti žalobce. Nález Ústavního soudu ze dne 17. 10. 2017, sp. zn. IV. ÚS 1378/16 (dále též „nález Ústavního soudu“), stanoví správním orgánům povinnost poměřovat tato ústavní práva. Žalovaná u obdobných žádostí žalobce opakovaně odmítá poskytnutí požadovaných informací a nehledí na předložené argumenty. K poskytnutí přistupuje až ve chvíli, kdy soud nařídí jednání v dané věci.
4. Žalovaná odmítla žádost žalobce z důvodu, že žalobce nesplnil dvě ze čtyř podmínek stanovených nálezem Ústavního soudu, a sice podmínku, že účelem vyžádání informace je přispět k diskuzi o věcech veřejného zájmu, a rovněž, že se požadovaná informace týká veřejného zájmu. Žalobce dovozuje, že žádost nebyla odmítnuta z důvodu ochrany soukromí dotčených osob, ale proto, že žalobce je nevítaným žadatelem o informaci. Přestože žalobce ve svém podání důvody pro získání informace nerozdělil podle kritérií stanovených výzvou žalované, všechny podmínky splňuje. Žalobce se o platy a odměny ve veřejné sféře zajímá dlouhodobě. V případech rozsudků Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 5. 2011, sp. zn. 5 As 57/2010 a ze dne 22. 10. 2014, sp. zn. 8 As 55/2012 byl žalobce v řízení před soudem úspěšný. Žalobce nadto nesouhlasí s názorem žalované, že po vydání nálezu Ústavního soudu nelze výše citované rozsudky Nejvyššího správního soudu použít. Jedinou změnou je povinnost v každém případě provádět test proporcionality mezi právem na informace a právem na ochranu soukromí, kterou žalovaná nesplnila.
5. Žalobce svou žádost zdůvodnil tím, že chtěl zjistit, zda byly odměny u žalované v souladu s právními předpisy a že tato informace může přispět k veřejné diskuzi o nakládání s veřejnými prostředky. Výše nenárokových složek platu totiž není v České republice omezena. Žalobce odmítá, že by informace o odměnách klíčových vrcholných zaměstnanců žalované nebudily zájem veřejnosti. Toto žalobce dokládá odkazem na mediální články, kdy v rámci některých byly zveřejněny i konkrétní informace o platech a odměnách jednotlivých osob. Právě z důvodu, že v minulosti byly zaměstnancům žalované rozdělovány odměny přesahující jejich základní plat, a vzhledem ke skutečnosti, že se blížil konec prvního volebního období tehdejšího prezidenta republiky, má žalobce zájem zjistit, jak se případně změnila u žalované platová politika.
6. Žalobce má za to, že pozice vedoucího Kanceláře prezidenta republiky, ředitele odboru protokolu, ředitele odboru tiskového a tiskového mluvčího prezidenta republiky a dalších ředitelů odborů spadají jednoznačně do kategorie osob, o jejichž platu a odměnách se informace poskytují. Dále má podle žalobce veřejnost právo na tyto informace, pokud z dříve zveřejněných informací vyplývá, že tito zaměstnanci dostávají nestandardně vysoké odměny. Z informace, kterou poskytla žalovaná (že platy zaměstnanců žalované vycházejí z nařízení vlády č. 341/2014 Sb., o platových poměrech zaměstnanců ve veřejných službách a správě a z Platového řádu Kanceláře prezidenta republiky) nelze platy

zaměstnanců žalované ani odhadnout. Veřejně přístupné je pouze výše uvedené nařízení vlády, v jehož tabulkách však nejsou uvedeny platy, které zaměstnanci žalované v minulosti dostávali. Platový řád je neveřejný. Závěrem žalobce žádá, aby soud rozhodl dle ust. § 16 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále jen „zákon o informacích“), tedy aby vedle zrušení rozhodnutí obou stupňů žalované též nařídil poskytnutí požadované informace.

7. Žalovaná v písemném vyjádření nejprve zrekapitulovala průběh správního řízení. Následně odmítla tvrzení žalobce, že dotčené osoby spadají do okruhu zaměstnanců, o jejichž platech se informace poskytují. Zákon o informacích nerozlišuje mezi zaměstnanci na nižších či vyšších pozicích a Ústavní soud v platovém nálezu odmítl rozlišení zaměstnanců podle významu podílu jejich činnosti na chodu úřadu. Dále žalovaná zdůraznila, že při poskytování tohoto typu informací je třeba velmi pečlivě zvažovat zásahy do soukromí osob. Nehledě na pozici státních úředníků má každý povinný subjekt ve smyslu zákona o informacích povinnost provést v každém jednotlivém případě test proporcionality. V posuzovaném případě však ani přes výzvu žalované žalobce neozřejmil veřejný zájem, který žádost o danou informaci sledoval a stejně tak nesdělil, z jakého důvodu nelze bez znalosti těchto informací vést veřejnou diskuzi v dané věci. Žalobce pouze uvedl, že se dlouhodobě zajímá o dodržování zákonů v oblasti platů a odměn státních zaměstnanců a zajímá se o soulad s právními předpisy při poskytování platů a odměn těmto zaměstnancům.
8. Podle žalované pro naplnění potřebnosti požadované informace pro diskuzi ve věci veřejného zájmu nestačí ani nepodložené tvrzení, že by ohledně osoby pobírající plat mohlo být něco podezřelého. Jelikož žalobce dostatečně neosvětlil, v čem by měl spočívat veřejný zájem na zveřejnění informace, žalovaná nemohla předvídat, zda se například nejedná o pokus poškodit zájmy dotčených osob. Žalovaná zastává názor, že žalobcem zmíněné odkazy na mediální články naopak prokazují, že zveřejnění předmětné informace nikdy k diskuzi ve věci veřejného zájmu nevedla.
9. Žalovaná dále uvádí, že provedla test proporcionality, vyzvala žalobce s odkazem na platový nález Ústavního soudu na nutnost doplnit žádost o informace, a po upřesnění žádosti test provedla. Závěrem žalovaná zmiňuje, že při shledání nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí by nebylo možné uložit žalované povinnost dle ust. § 16 odst. 4 zákona o informacích. Z těchto důvodů žalovaná navrhuje, aby soud žalobu zamítl a přiznal jí náhradu nákladů řízení.
10. Žalobce v replice zdůraznil, že při provádění testu proporcionality je třeba brát zřetel i na skutečnost, jaké pracovní pozice se požadovaná informace týká, neboť jinak dopadne test proporcionality v případě vysoce postavených úředníků a jinak v případě osob vykonávajících pomocné činnosti. V závěru žalobce odmítl nárok žalované na náhradu nákladů řízení, neboť jako organizační složka státu má dostatečný personální aparát, a jakékoliv náklady vynaložené na právní pomoc by tak byly neúčelné.
11. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.) a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
12. Soud o věci samé rozhodl bez nařízení jednání, neboť účastníci řízení s takovým projednáním věci výslovně souhlasili. Soud proto postupoval v souladu s ust. § 51 s. ř. s.

13. Městský soud v Praze posoudil věc takto:
14. Předmětem přezkumu je otázka důvodnosti a zákonnosti odmítnutí žádosti o poskytnutí informací týkajících se výše zdanitelných příjmů a funkčních požitků vedoucích zaměstnanců žalované. Mezi účastníky řízení je sporné, zda je žalovaná povinna požadované informace poskytnout či má právo jejich poskytnutí odmítnout.
15. Soud předně rekapituluje vývoj judikatury, která se zabývá problematikou výkladu ustanovení § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím, která vychází z nálezů Ústavního soudu ze dne 17. 10. 2017 sp. zn. IV. ÚS 1378/16, jenž znamenal zásadní odklon od dosavadní rozhodovací praxe správních soudů, do té doby aplikující právní závěry dané rozsudkem rozšířeného senátu NSS ze dne 22. 10. 2014 č. j. 8 As 55/2012-62. Tyto závěry lze shrnout takto: informace o platech zaměstnanců vyplácených z veřejných prostředků se zásadně poskytují, neposkytnutí informace je zcela výjimečné, poskytují se informace o platech všech zaměstnanců v řídicích pozicích povinného subjektu, poskytují se informace o platech všech zaměstnanců provádějících rozhodovací, dohledovou, inspekční či kontrolní činnost, jakož i o platech těch, kteří, byť se na této vrchnostenské činnosti nepodílejí, ji mohou nikoli nevýznamným způsobem, ovlivnit, poskytují se informace o platech všech zaměstnanců, organizujících či provádějících činnosti, které jsou úkolem povinného subjektu, poskytují se informace o platech všech zaměstnanců majících faktický vliv na činnost povinného subjektu, poskytují se informace o platech všech zaměstnanců, jejichž činnost má nebo může mít ekonomické dopady na veřejné rozpočty nebo na hospodaření povinného subjektu, jakož i jím řízených, spravovaných či ovlivňovaných osob (bod 97. uvedeného rozhodnutí); k testu proporcionality NSS výslovně uvedl, že *úvahu o konkurujících si zájmech a střetu základních práv zde vyřešil již samotný zákonodárce tím, že paušálně upřednostnil právo na informace o příjemcích veřejných prostředků, ovšem s tím, že zájem na ochraně soukromí těch, o nichž je informace poskytována, zohlednil vyloučením některých okruhů informací z režimu poskytování a stanovením omezeného věcného rozsahu poskytnutých informací v případech, kdy informace poskytnuty být mají.*
16. Výše citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu byl později překonán nálezem Ústavního soudu ze dne 17. 10. 2017 sp. zn. IV. ÚS 1378/2016, který závěry rozšířeného senátu revidoval. Nelze tak již nadále vycházet z předpokladu, že při posuzování jednotlivých konkrétních případů není třeba provádět test proporcionality chráněných práv s tím, že tento test provedl zákonodárce v zákoně o svobodném přístupu k informacím sám. Naopak Ústavní soud v uvedeném nálezu konstatoval, že v každém jednotlivém případě střetu ústavně zaručených práv musejí soudy a jiné správní orgány zvážit význam a intenzitu dotčených práv. Byl zde mj. nastolen výčet kritérií, který je třeba při hodnocení možnosti poskytování informací o platech zvažovat. Je tak dán nový směr posuzování práva na informace, které se týkají soukromé sféry a osobních údajů dotčených osob. K možnosti odmítnout poskytnutí informace Ústavní soud v bodě 125. odůvodnění nálezů konstatoval, že *povinná osoba může odmítnout poskytnout žadateli informace o platu a odměnách zaměstnance, vyžádané na základě ustanovení § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím, pokud nejsou splněny všechny tyto podmínky: a) účelem vyžádání informace je přispět k diskusi o věcech veřejného zájmu; b) informace samotná se týká veřejného zájmu; c) žadatel o informaci plní úkoly či posílá dozoru veřejnosti či roli tzv. „společenského hlídacího psa“; d) informace existuje a je dostupná. Nejsou-li všechny tyto podmínky splněny, potom odmítnutí poskytnout žadateli informaci o platu a odměnách zaměstnance není porušením povinnosti státních orgánů a orgánů územní samosprávy*

poskytovat přiměřeným způsobem informace o své činnosti, vyplývající z článku 17 odst. 5 Listiny (tj. Listiny základních práv a svobod). Podle Ústavního soudu tak nadále již nelze vycházet z toho, že potřeba proporcionálního posouzení práva na informace o příjmech veřejných prostředků se promítla již do úvahy zákonodárce při formulaci ust. § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím.

17. *V bodech 126 až 130 odůvodnění nálezu Ústavní soud upřesnil, že článek 17 odst. 1 Listiny zaručuje (obdobně jako článek 10 odst. 1 Úmluvy) právo na přístup k informacím. Ustanovení článku 17 odst. 5 Listiny zavazuje státní orgány a orgány územní samosprávy poskytovat informace o své činnosti "přiměřeným způsobem" s tím, že podmínky a provedení tohoto závazku, resp. jemu odpovídajícího práva, stanoví zákon. Právo na informace ve veřejném zájmu není absolutní; pokud jeho výkon zasahuje do práva na ochranu soukromého života, chráněného článkem 10 Listiny a článkem 8 Úmluvy, je nutno v každém jednotlivém případě všechna tato práva poměřovat a zajistit mezi nimi spravedlivou rovnováhu. Požadavek "přiměřenosti" je nutno dle přesvědčení Ústavního soudu vykládat ve světle výše uvedeného testu, uplatňovaného ESLP při aplikaci článku 10 Úmluvy ve vztahu k poskytování informací ve veřejném zájmu (viz body 85 až 94 odůvodnění tohoto nálezu). Informace o platových poměrech zaměstnanců jsou osobní údaje, spadající pod ochranu článku 10 Listiny a článku 8 Úmluvy, zaručující právo na ochranu před neoprávněným zasahováním do soukromého života, a právo na informační sebeurčení, umožňující jednotlivci spoléhat na své právo na soukromí z hlediska dat, která jsou shromažďována, zpracovávána a šířena. V posuzovaném případě je poskytnutí těchto informací povinnou osobou (zaměstnavatelem) zřetelným zásahem do práva stěžovatelů na ochranu před zasahováním do soukromého života a do práva na ochranu před neoprávněným zveřejňováním osobních dat. Dochází takto ke střetu ústavně garantovaných základních práv, tj. práva stěžovatelů na ochranu před zasahováním do soukromého života dle čl. 10 Listiny a čl. 8 Úmluvy - to na straně jedné, a práva žadatele na svobodu projevu (a v jeho rámci práva na informace ve veřejném zájmu), chráněného článkem 17 Listiny a článkem 10 Úmluvy - to na straně druhé. Při střetu základních práv nutno vycházet z principu, že všechna základní práva jsou rovnocenná. Orgány aplikující relevantní právní úpravu - tj. v posuzovaném případě osoby poskytující informaci, správní orgány a soudy v systému správního soudnictví - musí v každém jednotlivém případě porovnat dotčená základní práva, a posoudit, zda mezi nimi byla dodržena spravedlivá rovnováha.*
18. *Pro posouzení otázky, zda má povinný subjekt povinnost požadovanou informaci poskytnout či nikoliv je tak nezbytné, aby správní orgán nejprve provedl výše zmíněný test proporcionality. Pouze po jeho provedení, a po shledání, že některá z podmínek není naplněna, může s takovýmto odůvodněním žádost o informaci odmítnout. Aby však povinný subjekt mohl tento test provést, je nezbytné, aby si předtím opatřil dostatek informací nebo se o to přinejmenším pokusil. Tento závěr vyplývá z judikatury správních soudů, které se touto otázkou po vydání platového nálezu zabývaly. Jako příklad lze uvést rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 29. 11. 2019, č. j. 9 A 192/2018: „Nelze a priori stanovit, které právo je silnější. Za tímto účelem je v každé konkrétní věci provést test proporcionality. Ústavní soud v předmětném nálezu vyslovil mj. názor, že v testu proporcionality „zvítězí“ právo na informace takového žadatele, který splňuje kritéria vypočtená v bodě 125 nálezu Ústavního soudu. Proto, aby mohl být žalobce se svou žádostí úspěšný již před orgánem prvního stupně, bylo třeba, aby uvedl, jak splňuje stanovená kritéria. To však žalobce (včas) neučinil.“ K nutnosti tyto informace obstarat za účelem provedení testu proporcionality lze odkázat i na bod 133. již výše zmiňovaného nálezu Ústavního soudu, v němž uvedl: „V žádosti žadatele o poskytnutí informací (o platových poměrech*

zaměstnanců) není jakákoliv zmínka o účelu, k jakému mají být požadované osobní údaje užity ve veřejném zájmu, a v čem tento veřejný zájem má spočívat.“ Též v nálezu ze dne 3. 4. 2018, č. j. IV. ÚS 1200/16 Ústavní soud uvedl: „Z vyžádaného spisu správního soudu neplyne jakákoliv zmínka o účelu, k jakému měly být osobní údaje požadované žadatelem užity, natož, zda měly být užity ve veřejném zájmu, a v čem by tento veřejný zájem měl spočívat. Nemohlo proto být posuzováno, zda byla dodržena spravedlivá rovnováha mezi v konfliktu stojícími základními právy.“

19. Z výše uvedeného však nelze dovozovat, že nedoplní-li žadatel o informaci na výzvu svoji žádost, že povinný subjekt jednoduše rezignuje na provedení testu proporcionality. Pokud však z podané žádosti nelze seznat, zda žadatel splňuje všechna kritéria stanovená platovým nálezem, a žadatel ji ani po výzvě povinného subjekt nedoplní, jde případné odmítnutí žádosti plně k tíži žadatele.
20. Ke skutečnosti, že nelze bez dalšího odmítnout žádost, neuvede-li žalobce skutečnosti, které nasvědčují splnění stanovených kritérií, a je třeba žadatele nejprve vyzvat k doplnění žádosti, lze odkázat na další rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 30. 1. 2019, č. j. 9 A 138/2015: *„Žádosti žalobce neobsahují žádné zmínky či skutečnosti o osobě žalobce a k jakému účelu mají být požadované informace užity ve veřejném zájmu a v čem tento zájem spočívá ve vztahu k povinné osobě. Takové skutečnosti nejsou nastíněny ani v podané žalobě a nelze je dohledat ani ve správním spise. Nelze tedy bez dalšího seznat, jakou úlohu při vyžádání informace žalobce plní ve vztahu k veřejnosti ve smyslu nálezu Ústavního soudu. Žalovaný a Česká televize nemohli proto ani posoudit, zda sledovaného účelu nelze dosáhnout i jinak, tj. při šetření ústavně chráněných základních práv dotčené osoby. Aby mohl povinný subjekt výše uvedené povinnosti dostát, je třeba, aby měl k dispozici potřebné poznatky a indicie, které mu umožní provedení takového testu. Za této situace dospěl soud k závěru, že je tedy třeba, aby žalovaný nejprve vyzval žadatele ke sdělení, popř. doložení potřebných skutečností či indicií, které mu umožní provést test proporcionality tak, aby byl schopen posoudit a vypořádat se se všemi podmínkami pro poskytnutí či odmítnutí požadovaných informací ve smyslu výše citovaného čl. 125. nálezu Ústavního soudu.“*
21. V posuzovaném případě byl žadatel povinným subjektem vyzván, aby svoji žádost o informace doplnil o tvrzení, jakým způsobem naplňuje kritéria stanovená v platovém nálezu, neboť žádost požadavkům Ústavního soudu neodpovídala. Konkrétně žalovaná uvedla, že ze žádosti není zřejmé, jakým způsobem by poskytnutá informace měla přispět k diskuzi o věcech veřejného zájmu, a že rovněž není zřejmé, v čem by měl veřejný zájem na zveřejnění platů vedoucích zaměstnanců Kanceláře prezidenta republiky spočívat. Žalobce se však v upřesnění žádosti věnoval více nesprávné interpretaci nálezu Ústavního soudu žalovanou a polemice, jaký názor by na poskytnutí požadované informace měly různé (evropské) soudy, než samotnému naplnění kritérií testu proporcionality. Nadto uvedl, že jediným, kdo může nezaujatě posoudit, zda v minulosti zveřejněné platy zaměstnanců žalované vedly k veřejné diskuzi, je soud. K podmínce veřejného zájmu uvedl žalobce toliko, že se dlouhodobě zajímá o dodržování zákonů, mimo jiné v oblasti platů, příplatků a odměn, s cílem přispět k veřejné diskuzi o nakládání s veřejnými prostředky, a že pokud podle žalované tyto informace nejsou veřejným zájmem, není žalobci jasné, proč se žalovaná tak zuřivě brání jejich zveřejnění.
22. Městský soud proto přistoupil k posouzení důvodnosti podané žaloby v intencích aktuální judikatury Ústavního soudu a k posouzení, zda žalovaná provedla test proporcionality a jestli po provedení tohoto testu měla právo poskytnutí požadovaných informací

odmítnout. Kritéria nezbytná pro provedení testu proporcionality ve věci žádosti žalobce stanovil Ústavní soud ve výše citovaném nálezu v bodu 125. odůvodnění. Podle Ústavního soudu je tedy třeba zejména zkoumat, zda a) účelem vyžádání informace je přispět k diskusi o věcech veřejného zájmu; b) informace samotná se týká veřejného zájmu; c) žadatel o informaci plní úkoly či poslání dozoru veřejnosti či roli tzv. „společenského hlídacího psa“ a d) informace existuje a je dostupná.

23. Mezi stranami není sporné, že jsou splněna dvě ze čtyř kritérií, a sice že požadovaná informace existuje a že žalobci je přiznán „status hlídacího psa“, tj. že žalobce plní poslání dozoru veřejnosti. Při provádění testu proporcionality však žalovaná konstatovala, že není splněna podmínka, že účelem vyžádání informace je přispět k diskusi ve věcech veřejného zájmu, a též že informace samotná se týká veřejného zájmu.
24. Co se týče těchto dvou kritérií, soud konstatuje, že přestože žalovaná žalobce vyzvala k jejich doplnění a poučila žalobce o případných následcích nesplnění této povinnosti, žalobce požadované informace nedoložil a pouze velmi obecně uvedl, že se o tyto informace dlouhodobě zajímá, avšak k přispění k diskusi o věcech veřejného zájmu, a zejména k samotnému veřejnému zájmu na zveřejnění informace, žalobce nesdělil žalované žádné relevantní informace. Soud se ztotožňuje se žalovanou, že ze žádosti žalobce, ani z jejího upřesnění nelze určit, k jakému účelu (kromě soukromého zájmu žalobce na monitoringu dodržování zákonů v oblasti platů) mělo poskytnutí informací sloužit. Stran veřejného zájmu na zveřejnění informace je nutno uvést, že pouhá skutečnost, že se informace týká platů vysoce postavených zaměstnanců žalované, jež jsou hrazeny z veřejných prostředků, nepostačuje k naplnění tohoto kritéria. Pokud by tomu tak bylo, stalo by se toto kritérium, stanovené Ústavním soudem, obsoletním, a došlo by opět k situaci, kdy je již a priori provedena tato část testu proporcionality (tentokrát nikoliv zákonodárcem, jak tomu bylo ve výše citovaném rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 8 As 55/2012-62, ale samotnými správními soudy). Jelikož žalobce žalované nesdělil, v čem konkrétně má v daném případě veřejný zájem spočívat, nemohla spolehlivě provést test proporcionality.
25. Totéž lze konstatovat i ve vztahu k naplnění podmínky přispění k diskusi o věcech veřejného zájmu. V žádosti uvedené odkazy na novinové články (které byly v době podání žádosti staré téměř dva roky až osm let) nepostačují k prokázání naplnění tohoto kritéria. Soud zde nemá v úmyslu paušalizovat, že nárok na poskytnutí těchto informací za účelem přispění k diskusi o věcech veřejného zájmu, mají například pouze osoby provozující novinářskou činnost. V jejich případě lze však mít tuto podmínku za splněnou, je-li jejich záměrem o těchto informacích informovat širokou veřejnost. I když nelze přisvědčit žalované, že by pro tento účel bylo třeba prokazovat určitá podezření na nakládání s veřejnými prostředky v rozporu se zákonem, soud vzal ve zřetel skutečnost, že v posuzovaném případě přestože byl žalobce informován, že z jeho původní žádosti nelze seznat, zda je toto kritérium naplněno, na povinnost blíže prokázat jeho splnění této podmínky zcela rezignoval.
26. Soud tedy uzavírá, že ačkoliv byl žalobce žalovanou vyzván k doplnění své žádosti o informace za účelem prokázání splnění dvou kritérií testu proporcionality, stanoveného Ústavním soudem, a poučen o následcích nesplnění této povinnosti, žalobce svoji žádost dostatečným způsobem neupřesnil. Žalovaná tak provedla test proporcionality podle informací, které jí byly známy, a shledala, že všechny podmínky pro povinnost informace poskytnout splněny nebyly. Z tohoto důvodu se rozhodla žádost odmítnout. Soud zde

znovu připomíná, že jsou v dané situaci poměřovány zásahy do dvou rovnocenných základních lidských práv. Má-li žadatel o informaci za to, že je nezbytné tímto způsobem zasáhnout do práva na soukromí, je v jeho zájmu dostatečně ozřejmit důležitý legitimní zájem, který by toto zásadní narušení jiného základního práva mohl ospravedlnit, respektive, v jehož důsledku by v testu proporcionality zvítězilo právo na informace nad právem na ochranu soukromí.

27. Jak již soud výše uvedl, žalobce v upřesnění žádosti o informace mimo jiné namítal, že posouzení, zda v minulosti zveřejněné platy zaměstnanců žalované vedly k veřejné diskuzi, nemůže provést ani žadatel, ani povinný subjekt, ale nezávislý soud, a i u něj může být pochybnost o jeho nestrannosti. K tomuto tvrzení žalobce soud konstatuje, že domněnka žalobce je mylná. Žalobce de facto deleguje posouzení splnění jednoho z kritérií na nezávislý soud. V takovém případě by bylo znemožněno posuzování žádostí o poskytnutí informací o platech státních zaměstnanců na úrovni správních orgánů a rovněž následný přezkum ve správním soudnictví. Posuzování, zda zveřejnění informace může vést k veřejné diskuzi, je plně v rukou povinného subjektu, přičemž je zde vyžadována jistá součinnost žadatele o informaci. Případnou podjatost při provádění testu proporcionality správním orgánem pak může řešit správní soud. Samotné posouzení splnění stanovených kritérií je úkolem správního orgánu.
28. Na základě shora uvedeného soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
29. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měla plný úspěch žalovaná. Soud k požadavku žalované na náhradu nákladů řízení v souladu s konstantní judikaturou uvádí, že ve správním soudnictví se žalovaným správním orgánům náhrada nákladů zpravidla nepřiznává, a to ani tehdy, nechají-li se zastupovat advokátem ((srov. k tomu např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2007, č. j. 6 As 40/2006 - 87, publ. pod č. 1260/2007 Sb. NSS, popř. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014 - 47, publ. pod č. 3228/2015 Sb., a tam citovanou judikaturu). Soud neshledal důvod se v daném případě od této judikatury odchýlit, a proto rozhodl tak, jak je ve druhém výroku uvedeno.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v

jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 5. května 2020

JUDr. Ludmila Sandnerová, v. r.
předsedkyně senátu